

пуска бързо, и неговата грива е развѣта и опашката издигната. Двата врага не губятъ време, както другъ пжтъ, да се душатъ, да тупатъ съ предния си кракъ и гнѣвно да цвильтъ, а направо се нахвърлятъ единъ на другъ. Смъртна омраза ги изпълва, ушитѣ имъ сж свити, зжбитѣ имъ, гжсто наредени и изострени като длета, притракватъ. Тѣ ту се изправятъ на заднитѣ си нозе единъ срещу други, сжщо като хора, кога се борятъ, ту колѣничатъ, като всѣки гледа да захапе другия за нѣкое слабо и незащитено мѣсто. Прѣхтятъ, пѣшкатъ, дишатъ тежко, зжбитѣ имъ тракатъ като клещи. Борбата е мълчалива, но свирепа и трае дълго. И единиятъ и другиятъ се обливатъ въ потъ, по кожата и на двата потича гжста, черна кръвъ.

Както пасатъ, нѣкои отъ кобилитѣ подигатъ глави и поглеждатъ къмъ двамата мжж-кари, които се кжсатъ единъ други, но скоро ги забравятъ. Нѣкои по-стари кобили, любопитни, съ вторачени очи, правятъ нѣколко крачки къмъ тѣхъ, но и тѣ се връщатъ. И ето че кулестиятъ, по-тлъстъ и по-тежъкъ, започва да се полюлява, каточе ще падне, успѣва да се откопчи и удря на бѣгъ. Черниятъ жребецъ го гони и, дето го стигне, захапва го за хълбока. Изведнажъ той се спира, наостря уши и внимателно гледа следъ кулестия, каточе иска да се увѣри въ бѣгството му.